

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **J. R. i A. P.**

skazanych za przestępstwo z art. 296 § 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 marca 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanych o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 19 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 25/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt III K 181/20,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 19 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 25/23, po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt III K 181/20, którym to sąd pierwszej instancji uznał m.in.:

1. J. R. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i art. 301 § 2 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 §

- 1 k.k., za które wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I);
2. A. P. za winną popełnienia przestępstwa z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i art. 301 § 2 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzył jej karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II).

Ponadto, sąd pierwszej instancji zobowiązał solidarnie m.in. wymienionych wyżej do naprawienia szkody (pkt IV), zaliczył im na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt XV), zarządził zwrot dowodów rzeczowych (XVI-XVII) oraz rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt XVIII, XIX).

Kasację na korzyść skazanych od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie wywiódł m.in. obrońca J. R. i A. P.– adw. A. P. 1. Obrońca powyższy wyrok zaskarżył w całości. Podniósł przy tym zarzuty rażącego naruszenia prawa z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 2 i 3 k.p.k. oraz zarzut rażącej niesprawiedliwości orzeczenia, wynikający w ocenie skarżącego z utrzymania w mocy wyroku sądu pierwszej instancji wydanego z licznymi uchybieniami niezauważonymi w toku kontroli odwoławczej, tj. z naruszeniami art. 410 k.p.k., art. 193 k.p.k., art. 413 § 2 k.p.k., art. 8 k.p.k. oraz błędnym uznaniem zaistnienia przesłanek z art. 300 k.k. i 301 k.k., a także orzeczenia rażąco surowych kar pozbawienia wolności. W złożonej kasacji obrońca zawarł wnioski w trybie art. 532 k.p.k. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Uzasadnienie dla wymienionego wniosku mają stanowić zarzuty kasacyjne, potwierdzające w ocenie obrońcy, że wydany w sprawie wyrok przez sąd drugiej instancji jest rażąco niesprawiedliwy w rozumieniu art. 440 k.p.k.

Odpowiedź na kasację złożył oskarżyciel publiczny, który wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Z tego też względu powinno być stosowane wówczas, gdy ranga zarzutów kasacyjnych dostarcza podstawy do stwierdzenia oczywistego i rażącego naruszenia prawa, wskazując tym samym na wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. W takich okolicznościach wykonywanie kary, przed rozpoznaniem kasacji z oczywistych względów spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki, co tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21; postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22). Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała.

Wstępna analiza podstaw oraz motywacji kasacji przeprowadzona w ograniczonym zakresie, bowiem wyłącznie w zakresie niezbędnym dla rozpoznania rzeczonego wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, prowadzi do wniosku, że podniesione przez obrońcę argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako widocznej na pierwszy „rzut oka” wadliwości rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym kasacją wyroku. Powyższe potwierdzenie zyskuje również w konfrontacji ze stanowiskiem prokuratora zawartym w odpowiedzi na kasację, który ocenił ją jako bezzasadną w stopniu oczywistym. Obrońca skazanych nie wskazuje także na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a podniesione przez niego zarzuty nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie móc jednoznacznie przesądzić o ich zasadności czy niezasadności. Kwestia ewentualnej ich skuteczności wymaga pogłębionej analizy akt sprawy, co nastąpi na rozprawie, na którą przedmiotowa sprawa zostanie skierowana zgodnie z kolejnością wpływu.

W świetle powyższego, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Tym samym, implikowało to decyzję o nieuwzględnieniu wniosku obrońcy. Podkreślenia wymaga, że niniejsze orzeczenie w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionej kasacji. Co więcej, nie wyklucza nawet uznania

zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]